

Panium – Ötös szám

Néped rablói: Róma felmagasztaltatása és bukása a próféciában

Jeff Pippenger

2025-03-05

Dániel könyve figyelemre méltó prófétai elbeszélést bont ki, amelyben az ismétlés és kibővítés elve szövi át látomásait a 2. fejezet fémekből álló szobrától a 11. fejezet bonyolult királyi konfliktusaiig. E kereten belül meggyőző bizonyíték tárul elénk: az actiumi csata Kr. e. 31-ben, amely Egyiptom bukásában tetőzött Kr. e. 30-ban, Dániel 11:25–26 döntő jelentőségű beteljesedéseként áll előttünk, jelezve a pogány Róma 360 éves fennhatóságának hajnalát.

Dániel 11. fejezete a birodalmak felemelkedésével és bukásával kezdődik Nagy Sándor Kr. e. 323-ban bekövetkezett halála után. Ám a 14. versnél fordulat következik be. Mintegy Kr. e. 200 táján, amikor III. Antiochosz (Magnus) a pánioni csatára készült a gyermek-király, V. Ptolemaiosz ellen, Róma közbelépett, nem pusztá szemlélőként, hanem mint „a te néped erőszakos fiai”. Mivel a hellenisztikus zűrzavar közepette biztosítani kívánta Egyiptom búzaellátását, Róma a második makedón háború (Kr. e. 200–197) idején érvényesítette befolyását, előkészítve prófétai szerepének színterét.

Róma uralma a zsidók fölött

Kr. e. 63-hoz érve a 16. vers beteljesedik, amikor Pompeius lerohanja Jeruzsálemet, belép a Szentek Szentjébe, és a „dicső föld” fölött érvényre juttatja a római uralmat. Innen a 17–22. versek római személyiségek egymásutánját követik nyomon: Pompeius keleti hadjáratait, Julius Caesar hódításait és Kr. e. 44-ben bekövetkezett meggyilkolását, Augustus Caesar adókvetéssel járó uralkodását (amelyre a Lukács 2:1 utal), amely Kr. u. 14-ben ért véget, valamint Tiberiust, akinek uralma alatt Krisztust Kr. u. 31-ben keresztre feszítették, amikor a „szövetség fejedelme” megtöretett. A Pompeiustól, Jeruzsálemben, Titusig, Jeruzsálemben, Kr. u. 70-ben húzódó prófétai vonal Róma Isten népe feletti uralmának vonalát tárja elénk.

Az a prófétai ív, amely egy római hadvezérnek a templom meggyalázásával kezdődik, és azzal végződik, hogy egy római hadvezér lerombolja a templomot, az Alfa és az Ómega kézjegyét hordozza. Mivel meggyalázással kezdődik és pusztulással végződik, a történelmi vonal magában foglalja annak az Egynek a meggyalázását és elpusztítását is, aki ezt mondta önmagáról: „Rontsátok le ezt a templomot, és három nap alatt felépítem azt.” Az igazság a héber ábécé első, tizenharmadik és utolsó betűjéből áll, és az a vonal, amely Pompeiusszal kezdődik és Titusszal végződik, magában foglal egy középső templompusztulást, amelyet a három kereszt közül a középső jelképez, amelyeket éppen annak a hétnek a közepén állítottak fel, amikor Krisztus eljött, hogy megerősítse a szövetséget. A tizenhatodiktól a huszonkettedikig terjedő versek egy olyan prófétai vonalat ábrázolnak, amely az igazság kézjegyét hordozza. A versek által bemutatott történelemben maroknyi fontos prófétai vonal található, de e vonal elsődleges témája Róma uralma a zsidók fölött.

Szövetségek és szerződések

A 23. vers „megismétel és kibővíti” azáltal, hogy visszatér Kr. e. 161–158-hoz, amikor a zsidók Júdás Makkabeus vezetésével szövetséget kötöttek Rómával (1Makkabeusok 8). Ez kiemeli Róma birodalomépítésének egyedülálló stratégiáját — a szerződéseken és szövetségeken keresztül megvalósuló hódítást, amely módszer különbözött elődeiétől. A 24. vers zárja le ezt a szakaszt, megjegyezve, hogy Róma „erősségekből szövi terveit, még egy ideig.”

És miután szövetséget kötöttek vele, álnokul cselekszik; mert felvonul, és kevés néppel is megerősödik. Békességesen behatol a tartomány legtermékenyebb részeibe is; és olyat cselekszik, amit atyái sem cselekedtek, sem atyáinak atyái; zsákmányt, prédát és gazdagságot szór szét közöttük; sőt terveit az erősségek ellen szövi, de csak egy ideig. Dániel 11:23, 24.

Egy ideig

Az „against”-ként fordított szó „from”-ként is értelmezhető. Róma „from” bocsátja ki hadieszközeit. A versben szereplő „from” szó Róma városára, a birodalom politikai és katonai szívére mutat mint stratégiáinak kiindulópontjára. Az „idő” prófétai értelemben 360 év, amely Kr. e. 30-ban kezdődik, amikor Egyiptom Actium után elbukik, és 330-ban ér véget, amikor Konstantin Rómát Konstantinápolyért elhagyja.

A 25. és 26. vers magára Actiumra összpontosít.

És felindítja erejét és bátorságát a déli király ellen nagy sereggel; és a déli király is felingereltetik a harcra igen nagy és hatalmas sereggel; de meg nem állhat, mert terveket szőnek ellene. Sőt azok, akik az ő eledelének részéből esznek, megrontják őt, és az ő serege elárad; és sokan elesnek megöletve. Dániel 11:25, 26.

Kr. e. 31-ben Octavianus, aki Rómát mint az „észak királyát” képviselte, egy monumentális tengeri összecsapásban vonta össze erőit Kleopátra Egyiptoma, a „dél királya” ellen. Antonius és Kleopátra „igen nagy és hatalmas serege” megingott, és a stratégiai „cselszövés” (Agrippa haditaktikája), valamint az árulások következtében bukott el — Antonius szövetségeseinek átállása és Kleopátra csata közbeni visszavonulása miatt. Kr. e. 30-ra Egyiptom római tartománnyá lett, és ezzel kezdetét vette a pogány Róma kihívás nélküli uralma. Ez a 360 éves időszak, Kr. e. 30-tól 330-ig, egybeesik Róma felsőbbbségével, amely eredeti erőssége köré összpontosult, mígnem Konstantin áthelyezése „ledöntötte” az erősséget, amint azt Dániel 8:11 megjövendöli.

Igen, felfuvalkodott egészen a sereg fedelméig, és általa elvételre a mindennapi áldozat, és szenthelyének helye lerontatott. Dániel 8:11.

Amikor Konstantin Róma városát Konstantinápoly városáért félretette, hatalmi úrt hagyott Róma városában, amely nyitva állt a pápai egyház előtt, hogy elfoglalja a Róma városa által jelképezett hatalmi széket. Ez a cselekedet beteljesítette Jelenések tizenharmadik fejezetének második versét.

És a fenevad, amelyet láttam, hasonló volt a párdúchoz, és lábai olyanok voltak, mint a medve lábai, és szája, mint az oroszlán szája; és a sárkány neki adta erejét, trónját és nagy hatalmát. Jelenések 13:2.

Dániel 8-ban két különböző héber szó — mindkettőt „szentély”-nek fordítják — különbözteti meg a szentély történetét Dániel könyvében. Dániel könyve Krisztus és Sátán közötti hadviselést ábrázol, amint azt Krisztus és Sátán földi képviselői szemléltetik. Babilon, Sátán földi képviselője, Dániel könyvének nyitányában meghódítja Jeruzsálemet, és Jeruzsálem hódítja meg Babilont a tizenegyedik fejezet negyvenötödik versében. A Jeruzsálem városa és Babilon városa által jelképezett királyságok „erősség-szentélyek”. Babilon és Jeruzsálem városai egyaránt erősség-szentélyek, és mindkettőnek megvan a maga temploma a városon belül. A Pantheon templom Róma városában van, és a prófétai elbeszélésben ennek megfelelő párja a jeruzsálemi templom. Babilon és Róma városa Jeruzsálem hamisítványai.

Dániel 8-ban a két héber szó a „miqdash” a 11. versben, ahol a kis szarv (a pogány Róma) ledönti „az ő szentélye helyét” (Róma városát), amikor Konstantin 330-ban áthelyezi székhelyét. A másik szó a „qodesh” a 13. és 14. versekben, ahol Isten szentélye 2300 nap után tisztításra vár. Jóllehet mindkét szót szentélyként fordítják, a „miqdash” jelentheti akár Isten erősségét, akár egy pogány erősséget, míg a „qodesh” a Bibliában kizárólag Isten szentélyének megjelölésére használatos.

Dániel 11:31-ben az „erősség szentélye” (Róma városa) megfertőztetik, amint a barbárok és a vandálok hadviselést hoznak Róma városára. A versben említett „karok” Klodviggal kezdődtek 496-ban, és addig folytatódtak, mígnem a pápai Róma 538-ra teljesen felemelkedett, amikor az osztrogótokat kiűzték a városból.

Az Actiumnál kezdődő prófétai vonal túlterjed 330-on. A 30. vers „Kittim hajói”-nak említése Genseric vezetése alatt a vandálokra utal, akik 455-ben kifosztották Rómát, jelezve Nyugat-Róma összeomlását. Ezt követően felemelkedik a pápai Róma, amely 538-tól 1798-ig uralkodik; 1260 éven át, mígnem Napóleon tábornoka, Berthier, VI. Pius elfogásával ejti rajta a „halálos sebet”. A pogány Róma 360 évei, Kr. e. 30-tól 330-ig, tükrözik a pápai Róma 1260 éveit; mindkettő akkor veszi kezdetét, amikor egy harmadik akadály (Egyiptom, osztrogótok) elbukik.

A modern „északi király” a 40. versben jelenik meg. 1989-ben a pápaság, titkos szövetségben Reagan Egyesült Államaival (amelyet a szekerek, a hajók és a lovasok jelképeznek), megdönti a Szovjetuniót, a „déli királyt” (az ateizmust/kommunizmust). A 41. vers azonosítja a pápaságot mint amely meghódítja a „dicsőséges földet” — a protestáns Egyesült Államokat katolikus Egyesült Államokká alakítva —, míg a 42. és 43. versek azonosítják az Egyiptom által jelképezett Egyesült Nemzetek Szervezetét mint amely alárendelődik egy hármasszövetségnek, amely az Egyesült Nemzetek Szervezetéből (a sárkány), a Vatikánból (a fenevad) és az Egyesült Államokból (a hamis próféta) áll, és amely Armageddon felé vezeti a világot. A 45. vers e hatalom végét jövendőli meg, „segítő nélkül”; sebe a 41. versben meggyógyul, de sorsa a 45. versre megpecsételődik.

Az i. e. 31-ben lezajlott actiumi esemény a 25. és 26. vers középpontja, amely elindítja Róma 360 éves uralmát annak szentély-erősségéből. A tizenegyedik verset fenntartásként figyelembe véve, a pogány Róma története a tizenhatodik verstől a pápai Rómába való átmenetig, a harmincegyedik versben, a pogány Róma teljes vonalát alkotja. Ez a vonal három részre oszlik. A tizenhatodiktól a huszonkettedik versig terjedő szakasz Róma ősi Izrael fölötti uralmának vonala. A

huszonharmadik és huszonnegyedik vers azonosítja azt a birodalomépítő tevékenységet, amelyet Róma alkalmazott, amikor szövetségek és szerződések révén, katonai erővel együtt hódított. A huszonnegyedik verstől a harmincegyedik vers utolsó kifejezéséig terjedő szakasz egy kétrészes vonal, amely azt az időszakot jelképezi, amikor Róma felmagasztalta magát, amit hanyatlás követett.

A „kijelölt idő” a 360 év lezárulása a 330. esztendőben. A huszonhetedik verstől a harmincegyedik vers utolsó mondatáig terjedő szakasz, amely meghatározza, mikor helyeztetett trónra 538-ban a pápai hatalom, mint a pusztító utálatosság, a pogány Róma története a legfelső uralom háromszázhatvan éves időszakának összefüggésében, amelyet ezt követően kétszáznyolc évnyi fokozatos hanyatlás követ.

Ezért a huszonnegyedik vers „ideje” Kr. e. 31-ben kezdődik, amikor a déli király hozzáadódik az északi király birodalmához, és 330-ban ér véget, amikor az északi király keleti és nyugati részre oszlik. 330-tól 538-ig a pogány Róma fokozatosan hullik szét. A pogány Róma pusztulásának különböző lépéseihez kapcsolódó különféle prófétai azonosítások azok a prófétai horgonyok, amelyek lehetővé teszik a prófécia tanulmányozója számára, hogy felismerje Isten prófétai Igéjét. Dániel tizenegyedik fejezete tizenegyedik versének beteljesedéseként Róma megerősíti a látomást, és ennek egyik módja éppen a bukása által valósul meg. A vers ezt mondja: „a te néped erőszakos fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak.”

Amikor Rómát megtámadják a Kittim hajói, és ezt követően ő támad dél ellen, az nem úgy volt, mint sem az előbbi, sem az utóbbi esetben, mert ettől a ponttól kezdve a római hatalom bukása kerül bemutatásra. A Jelenések nyolcadik fejezetében található hét trombita első négy trombitája kifejezetten azt a négy fő hatalmat írja le, amelyek végül 476-ra Nyugat-Róma végét okozták. A látomás akkor állítatik fel, amikor néped erőszakosai felmagasztalják magukat és elbuknak. A prófétai látomás Róma bukásának keretén belül kerül szemléltetésre. A nyugati pogány Róma 330-tól 538-ig bukott el. A pápai Róma 1798-ban bukott el. Az ötödik és hatodik trombita történetében Kelet-Róma 1453-ban bukott el az oszmán törökök előtt. Ez a három bukás annak a látomásnak a része, amely néped erőszakosai által állítatik fel.

Az igevers így szól: „És a te néped erőszakoskodó fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak.” Kr. e. 31-től 330-ig a pogány Róma „felmagasztalta magát” a világ feletti fennhatóságában. 330-tól 538-ig a pogány Róma hanyatlásnak indult, hogy előkészítse a bűn emberének trónra ülését az Isten templomában, aki istenként hirdeti magát. 538-tól 1798-ig a pápai hatalom „felmagasztalta magát”, és 1798-ban elbukott. Kr. e. 31-től 330-ig a Nyugatrómai Birodalom „felmagasztalta” magát abban, hogy a Római Birodalom központja volt, és 330-tól 476-ig elbukott. 330-ban Konstantin felmagasztalta Konstantinápolyt mint a Keletrómai Birodalom központját, és 1453-ban a Keletrómai Birodalom elbukott. Róma különféle megjelenési formáinak időszakai mindegyike magában foglal egy olyan időszakot, amikor Róma felmagasztalja magát, amelyet egy hanyatlását szemléltető időszak követ, mert „a te néped erőszakoskodó fiai is felkelnek, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak.”

A „rablók”-nak fordított héber szó helyesebben „áttörők”-nek fordítható, mert ez szorosabban igazodik a gyök elsődleges jelentéséhez — áttörni vagy megbontani —, nem pedig kizárólag a „rablók”-hoz (ami lopást feltételez). A kifejezés azokra utal, akik határokat, törvényeket vagy szövetségeket törnek meg, nem csupán javakat tulajdonítanak el. A bibliai próféciában Róma az áttörő, jóllehet a tizennegyedik versben „rablók”-nak van fordítva. Dániel második fejezetében Róma a vaskirályság, majd a hetedik fejezetben a negyedik fenevad is Róma.

Ezek után láttam az éjszakai látomásokban, és ímé, egy negyedik fenevadat, rettenetést és iszonyatot, és felette erőset; nagy vasfogai voltak: falt és zúzott, a maradékot pedig lábaival összetaposta; és különbözött mindazoktól a fenevadaktól, amelyek előtte voltak; és tíz szarva volt. Dániel 7:7.

A negyedik fenevad – amely Róma – „vas” fogakkal bír, mert ugyanaz a negyedik királyság, amelyet a második fejezet vas által ábrázol. A hetedik versben Róma negyedik fenevada „összetör”, és amikor összetör, „a maradékot lábaival összetapossa”. Róma fenevada a vaskirályság, és az összetörésnek, valamint a maradék összetaposásának jellemzője az üldözés cselekedetét jelképezi. Az ősi Izráelre hozott üldözés „jel” volt.

Sőt mindezek az átkok reád szállnak, üldöznek téged, és utolérnek, mígnem elpusztulsz; mert nem hallgattál az Úrnak, a te Istenednek szavára, hogy megtartsd az ő parancsolatait és rendeléseit, amelyeket parancsolt néked. És rajtad lesznek jelül és csodául, és a te magodon mindörökké. Mivelhogy nem szolgáltad az Urat, a te Istenedet örömmel és vidám szívvel mindennek bőségéért; azért szolgálod majd a te ellenségeidet, akiket az Úr küld reád, éhségben és szomjúságban, mezítelenségben és minden nélkülözésben; és vasigát vet a te nyakadra, míg ki nem pusztít téged. Hoz reád az Úr távolról, a föld végéről egy nemzetet, amely úgy repül, miként a sas; olyan nemzetet, amelynek nyelvét nem érted; vad tekintetű nemzetet, amely nem tiszteli a vén embert, és nem kegyelmez az ifjúnak. 5Mózes 28:45–50.

Az ősi Izráelre lázadásuk miatt kimondott átkok „jegyül és csodául lesznek rajtad és a te magodon mindörökké”. Az átoknak „kemény tekintetű nemzet” által kellett rájuk szállnia. A hetedik fejezetben szereplő, vasfogú fenevad, amely „összetör és széttaposza a maradékot”, ugyanaz a negyedik királyság, amely Nagy Sándor birodalmának feloszlásából támad; és miként Mózesnél a Deuteronomiumban, ez a királyság olyan nemzet, amelynek nyelvét az ősi Izráel nem értené. A Róma királysága Dániel nyolcadik fejezetében kemény tekintetű nemzet, és olyan nemzet, amely más nyelvet beszél.

Miután pedig összetöretett, és négy támadt helyébe, négy királyság támad abból a nemzetből, de nem az ő erejével. És az ő királyságuk utolsó idejében, mikor a bűnösök gonoszsága teljességre jut, felkél egy kemény tekintetű király, aki érti a titkos beszédeket. Dániel 8:22, 23.

Néped „rablói (rombolói)” megerősítik a látomást: felmagasztalják magukat, és elbuknak. A negyedik vaskirályság a pogány Róma volt, amely akkor uralkodott legfőbb hatalommal, amikor felmagasztalta magát, ám végső bukása prófétai jellegzetességgé vált, amely megerősíti a látomást. Rombolók ők, mert üldözés által tiporják el Isten népét.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

